

Ne Eşsiz Bir Ölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Kasım 2016

Gölgeleri yad etmemiştim ki de nereden çıktı şimdi bu kirlî karanlık ve yüksünmemiştim de yalnızlıktan ta ki mahşer korkusu sarana kadar benliği ve ürkünçlüğünü yaşadım yoksunluktan ziyade atıfta bulunulan mecnun yetilerin kaburgasında yetim düştüğüm bir acıya erene dek.

En aykırı geceleri çaldığından beri şeytan...

En olmazı oluru bir cümleye esir ettiğimden beri benliği...

Ve en ayıbı iken sevdalanmak...

Müşkülpesent gölge, demelerim mi yoksa demlendiğim o densizlik yine akan kaleminden ve tehir ettiğim her yalan.

Üstünlük kurduğuna inanan bir aşktan öte yalnızlık ve tek kişilik kalabalıkların sefasını sürüyorum.

Şehirsiz şiirlerim var.

Şiirsiz hecelerim yok asla.

Şiirsiz şehirlerde ölmektense imgelerle gömülmek istiyorum.

Ve kalburüstü düşler iken o muhafız alayı sanrılarda büyüttüğüm tefekkürün mabedinde seriyorum postu başım düşmezden önce sefil bir tını iken raks eden belli ki boyutsuzluğumu boykot ediyor anlamsız seyri ile devingen bir mecranın yükünü sırtlanmışken...

Korktuğumu kim söyledi belki de yoksun kılındığımdan ziyade yok saydığıma namzet bir yok oluş şarkısı.

Sezilerimi sattığım bir duygu pazarı: Bir var bir yok iken ifrata kaçan hangi silecek yetişir imdadıma?

Külliyen yalan, demek istediğim ve yine susmalara verdiğim o itibar bir ihbarın gölgesinde yalıtıldığım ama yakınmayı tehir ettiğim o sükut iken mabet bildiğim bir tenhada metazori bir ikilem kadar da yormayı meziyet bilmiş.

Şimdi desem ki...

Demeden ziyade densiz bir tümceyi buyur etmek belli ki ihlal edilen boyutsuzluktan alırken ağzımın payını.

Ola ki es geçtim şu münafık duyguyu...

Ola ki paye verdim anlamsızlığa ve derken teğet geçen bir üzünç başağına da gönül verdim vereli...

Hangi aşktır mutluluğun ikbali ve hangi kayıp coğrafya ola ki insanlığı buyur eden bir sarkaçta dilimlerken duyguları?

Kayıp şarkıların adlarını unuttum unutalı ve kayıp yerleşkemi ihbar ettiğimden beri zafiyet bildiğim o hunharda ve sırasız bir kelimada yad ettiğim maziye gömmeyi unuttum unutalı işte boykot ediyorum her bir duyguyu.

Sıra dışı mıdır sırlı bir geceye rehin verdiğim huzuru unutan bir güncede yine asılsızlığın ihbarı her heceye teğet geçen bir vebali de görmezden gelip...

Tehditleri belli ki ırklara bölünmüş insan ırkının infilak ettiği satırlar...

Satırları geçtim yoksa sakıncası mı demeliydim sevmelere bölünmüş bir yüreğin atışı iken sarkacın bile görmezden geldiği.

Boykot ettim edeli yazıyorum.

Yazdığımından beri boykot ediyorum.

Aslında neyi boykot ettiğimi bilmeden ve ne yazacağımı düşünmeden kayboluyorum satırlarda.

Tanrım! Ne eşsiz bir ölüm.

Ölmeye doymayan ruhun infilakı aslında infilak bildiğim iç sesin geveze tınısında rahvan bir cümle iken dokunan ruhuma ve dokunaklı bir tınıda doyamadığım onca duygu.

Doyan ne egom ne de midem.

Yine de çok açım.

Susuzluğumu gideren bir sürahi dolusu sanrı. Korkmayı da korkutan sakıncalı bir yürek sesi: Kâh duyulmasını istemediğim kâh alıkoyamazken gözyaşlarımı yine de ağlamamam gerekiyor daha dün gece

söz verdim anneme hem demez mi her zaman:”Ağlama ağlamayı getirir!”

Demişti ve kanıksamamıştım.

Demediğini farz edip ağlamalara doyamamıştım. Üzüncü yüklü bir ikilem zira gözyaşlarımı sunduğum egoların ziyafet sofralarına haylice yüklü bir bahşış bıraktığını görememiştim iblisin...

Benimki de laf mı şimdi? Hem diyelim ki mundar edilen bir acıyı sahiplenmek gerekiyor onlara ne oluyor ki...

Sükûnun ikrardan geldiğini öğrendim öğreneli yine bilemedim; öğrenmem gerekenleri bununla sınırlı kalmayacağını...

Kısacık bir dip notla geçiş yaptığım zaman dilimlerim.

Akılsız bir ruhun ayak izi besbelli tüm belirsizliği tek bir cümleye yığma telaşım ve böldükçe sayfayı bölemediğim acılarım ve sahiplendiğim mutlak mutluluklarım ve derken kemale eren o iç ses: Sahi ne zaman büyüdün sen?

Yine de serzenişim boyutsuz hele ki çalamadıkları çocuk yanımı gömemezken en dibe feveran ediyor ansızın:

“Hani bana yer yok mu o yazdığın cümlelerde?”

Kırılğan bir niyaz onunki ve asla da kıramam çocuk yanımı her ne kadar yaftalansam da günbegün hem muğlak hem içten pazarlıklı hem de metazori biraz da zamansız mı ne?

Yeri gelmişken, boyutsuzluğumun doğum sancısı kaleme almaksa tek suçum ne ölmeye doyuyorum ne de cümleleri kerelerce hapsedmeye ki bir ömür müebbet yemişim de nasıl feveran etmem?

İhlal edilesi dokunuşlar yok mu hele? Hayır, hayır: ne iyi niyetli ne de masum bilakis yordamak dahi istemediğim ama ucu bana dokunan gel de anlat şimdi hem kim ise tahliye eden duygusunu buyursun gelsin de tokalaşsın can pazarında sürgün ettiğim onca sakıncalı tümceyi yok pahasına satarken satır arası...

Yok mu arttıran?

Yok mu alan?

Hem de akşam pazarı: Hadi, çabuk tutun elinizi!

Olmaz mı hele ki gönülden sevdalıysam bunca hınca hınç bir kalabalığı tek başıma mimlemişken üstelik tüm masum ve mahzun ritüeli tek kalemde beyan ederken.

Yolunuz düşerse beklerim en azından pay ederiz o duygu tufanında yetim düşen umutlarımı yeniden ekmek adına yazdığım her tefrika iken yine adsız bir coğrafyaya yelken açtığım.